

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Τριάντα Οκτώ

Αποκαλύπτοντας τα Κοσμήματα: Το Προφητικό Όνειρο του William Miller και η Αποκατάσταση της Αλήθειας

Jeff Pippenger
2024-01-02

Στο όνειρο του Μίλλερ, ένα κιβώτιο του εστάλη από αόρατο χέρι. Στο όνειρό του οδηγήθηκε να κατανοήσει τις διαστάσεις του κιβωτίου ως «έξι τετράγωνο» επί «δέκα ίντσες». Το δέκα πολλαπλασιαζόμενο επί το τετράγωνο του έξι ισούται με τριακόσιες εξήντα, πράγμα που αντιπροσωπεύει τις ημέρες ενός προφητικού έτους. Στον Μίλλερ δόθηκε ένα κιβώτιο που περιείχε το μήνυμα το οποίο έπρεπε να κηρύξει, και το μήνυμα που έπρεπε να κηρύξει βασιζόταν στην αρχή ότι μία ημέρα στη βιβλική προφητεία αντιπροσωπεύει ένα έτος. Το κιβώτιο ήταν η Βίβλος, και για τον Μίλλερ η Βίβλος έπρεπε να θεωρηθεί υπό τη διάσταση της αρχής «μία ημέρα αντί ενός έτους» της βιβλικής προφητείας.

«Συνδεδεμένο με τον Λόγο του Θεού υπάρχει ένα κλειδί που ξεκλειδώνει το πολύτιμο κιβώτιο, προς ικανοποίηση και χαρά μας. Αισθάνομαι ευγνώμων για κάθε αχτίδα φωτός. Στο μέλλον, εμπειρίες που τώρα μας είναι πολύ μυστηριώδεις θα εξηγηθούν. Ορισμένες εμπειρίες ίσως να μη μπορούσαμε ποτέ να τις κατανοήσουμε πλήρως, έως ότου το θνητό αυτό ενδυθεί αθανασία». Manuscript Releases, τόμος 17, 261.

Υπήρχε ένα «κλειδί» προσαρτημένο στο κιβώτιο στο όνειρο του Μίλλερ, το οποίο αντιπροσώπευε τη μεθοδολογία την οποία ο Μίλλερ οδηγήθηκε να χρησιμοποιήσει.

«Εκείνοι που ασχολούνται με τη διακήρυξη του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου ερευνούν τις Γραφές σύμφωνα με το ίδιο σχέδιο που υιοθέτησε ο Πατήρ Μίλλερ. Στο μικρό βιβλίο με τίτλο Απόψεις περί των Προφητειών και της Προφητικής Χρονολογίας, ο Πατήρ Μίλλερ παραθέτει τους ακόλουθους απλούς, αλλά νοήμονες και σημαντικούς κανόνες για τη μελέτη και την ερμηνεία της Βίβλου:—»

«[Παρατίθενται οι κανόνες ένας έως πέντε.]»

«Τα ανωτέρω αποτελούν μέρος αυτών των κανόνων· και στη μελέτη μας της Βίβλου όλοι θα πράξουμε καλά να δώσουμε προσοχή στις αρχές που εκτίθενται.» Review and Herald, 25 Νοεμβρίου 1884.

Όταν ο Μίλλερ άνοιξε το κιβώτιο, βρήκε «παντός είδους και μεγέθους κοσμήματα, διαμάντια, πολύτιμους λίθους, και χρυσά και αργυρά νομίσματα κάθε διαστάσεως και αξίας, ωραία τακτοποιημένα το καθένα στη θέση του μέσα στο κιβώτιο· και έτσι τακτοποιημένα αντανακλούσαν ένα φως και μια δόξα που εξισώνονταν μόνο με τον ήλιο». Ο Μίλλερ ανακάλυψε τα πολύτιμα πετράδια των αληθειών που συγκροτούν τις θεμελιώδεις αλήθειες του Αντβεντισμού. Οι αλήθειες που βρήκε ήταν «τακτοποιημένες» σε τέλεια τάξη και αντανακλούσαν το φως του ήλιου.

Κατόπιν ο Μίλλερ έθεσε τις αλήθειες «επάνω σε ένα κεντρικό τραπέζι» και κάλεσε όλους να «έλθουν και να ιδούν». Το «Έλθε και ιδέ» είναι σύμβολο αντλημένο από το άνοιγμα των σφραγίδων στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, και ο Μίλλερ αντιπροσωπεύει τους σοφούς που κατανοούν το μήνυμα του Δανιήλ, το οποίο αποσφραγίστηκε το 1798. Οι αλήθειες που ο Μίλλερ έθεσε επάνω στο τραπέζι ήταν οι αποσφραγισμένες αλήθειες από το βιβλίο του Δανιήλ, οι οποίες είχαν αποσφραγισθεί από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα, και επρόκειτο να δοκιμάσουν τη γενεά που ζούσε όταν αυτές αποσφραγίστηκαν. Για τον λόγο αυτόν, τα τέσσερα ζώα της Αποκαλύψεως που συνδέονται με τις τέσσερις πρώτες σφραγίδες, καθώς και ο Μίλλερ, απηύθυναν προς εκείνη τη γενεά την πρόσκληση να «έλθει και να ιδεί».

Και είδον, ὅτε ἤνοιξε τὸ Ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν σφραγίδων, καὶ ἤκουσα ἐνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζῶων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς, Ἔρχου καὶ ἴδε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός· καὶ ὁ καθηήμενος ἐπ’ αὐτὸν εἶχεν τόξον· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν στέφανος· καὶ ἐξῆλθε νικῶν, καὶ ἵνα νικήσῃ. Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν δευτέραν σφραγίδα, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζῶου λέγοντος, Ἔρχου καὶ ἴδε. Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός· καὶ εἰς τὸν καθηήμενον ἐπ’ αὐτὸν ἐδόθη νὰ λάβῃ τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάζῃ· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν μάχαιρα μεγάλη. Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν τρίτην σφραγίδα, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζῶου λέγοντος, Ἔρχου καὶ ἴδε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος μέλας· καὶ ὁ καθηήμενος ἐπ’ αὐτὸν εἶχεν ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζῶων λέγουσαν, Μία χοῖνιξ σίτου διὰ ἓνα δηνάριον, καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς διὰ ἓνα δηνάριον· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσῃς. Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν τετάρτην σφραγίδα, ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ τετάρτου ζῶου λέγουσαν, Ἔρχου καὶ ἴδε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος χλωρός· καὶ τὸ ὄνομα τοῦ καθημένου ἐπ’ αὐτὸν ἦτο Θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης ἠκολούθει μετ’ αὐτοῦ. Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ἐξουσία ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, νὰ θανατώσωσι μὲ ῥομφαίαν, καὶ μὲ πείναν, καὶ μὲ θάνατον, καὶ μὲ τὰ θηρία τῆς γῆς. Ἀποκάλυψις 6:1-8.

Ήταν ο Χριστός, ο οποίος παριστάνεται ως ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα, που αποσφράγισε το βιβλίο το σφραγισμένο με επτά σφραγίδες στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, και ήταν ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα που αποσφράγισε τα κοσμήματα τα οποία ο Μίλλερ έθεσε επάνω στην τράπεζα, και κατόπιν εκήρυξε προς όλους: «Έλθετε και ιδετε».

Οι αλήθειες που ανακάλυψε απεικονίστηκαν παραστατικά επάνω στον πρωτοποριακό πίνακα του 1843, για τον οποίο η Αδελφή White είπε ότι κατευθύνθηκε από το χέρι του Κυρίου, το οποίο ήταν το ίδιο αόρατο χέρι που είχε φέρει στον Miller το κιβώτιο γεμάτο πολύτιμους λίθους. Οι τριακόσιοι πίνακες που παρήχθησαν το 1842 αποτελούσαν εκπλήρωση της εντολής του Αββακούμ να γράψει την όραση και να τη διασαφήσει επάνω σε πλάκες. Η τράπεζα του Miller στο κέντρο του δωματίου του αντιπροσώπευε τους τριακοσίους πίνακες (πλάκες) που οι Μιλλεριτικές αγγελιοφόροι μετέφεραν στον κόσμο το 1842 και το 1843. Εκείνος ο πίνακας, μαζί με τον πρωτοποριακό πίνακα του 1850, ήταν οι «πλάκες» του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ.

«Ήτο ἡ ἠνωμένη μαρτυρία τῶν κηρύκων καὶ τῶν ἐντύπων τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ὅταν ἴσταντο ἐπὶ “τῆς ἀρχικῆς πίστεως”, ὅτι ἡ δημοσίευσίς τοῦ χάρτου ἦτο ἐκπλήρωσις τοῦ Ἀββακούμ 2:2, 3. Ἐὰν ὁ χάρτης ἦτο θέμα προφητείας (καὶ ὅσοι τοῦτο ἀρνοῦνται ἐγκαταλείπουν τὴν ἀρχικὴν πίστιν), τότε ἔπεται ὅτι τὸ 457 π.Χ. ἦτο τὸ ἔτος ἀφ’ οὗ πρέπει νὰ χρονολογηθοῦν αἱ 2300 ἡμέραι. Ήτο ἀναγκαῖον τὸ 1843 νὰ εἶναι ὁ πρῶτος δημοσιευμένος χρόνος, ἵνα “ἡ ὄρασις” “βραδύνη”, ἢ ἵνα ὑπάρξῃ καιρὸς καθυστερήσεως, κατὰ τὸν ὅποιον ἡ

παρθενική ομάδα έμελλε να νυστάξει και να κοιμηθῆ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ζητήματος τοῦ χρόνου, ὀλίγον πρὶν ἀφυπνισθῆ διὰ τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου.» James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume 1, Number 2.

Οἱ ἄνθρωποι που ἀρχισαν να ανταποκρίνονται στο μήνυμα (κοσμήματα) το οποίο κατόπιν απεικονίστηκε ἐπάνω στην πινακίδα του Αββακούμ, ἦσαν στην αρχὴ ὀλίγοι, ἀλλὰ με την επιβεβαίωση της ἀρχῆς ἡμέρα-ἀντί-ἔτος στις 11 Αὐγούστου 1840, ὁ λαός «αυξήθηκε σε πλήθος».

«Ακριβῶς κατὰ τον καθορισμένο χρόνο, ἡ Τουρκία, διὰ των πρεσβευτῶν της, ἀποδέχθηκε την προστασία των συμμαχικῶν δυνάμεων της Ευρώπης και ἔτσι ἔθεσε τον εαυτό της ὑπὸ τον ἔλεγχο των χριστιανικῶν ἐθνῶν. Το γεγονός ἐκπλήρωσε ἀκριβῶς την προφητεία. Ὄταν αὐτό ἐγινε γνωστό, πλήθη πείσθηκαν για την ὀρθότητα των ἀρχῶν της προφητικῆς ἐρμηνείας που εἶχαν υιοθετήσει ὁ Μίλλερ και οἱ συνεργάτες του, και δόθηκε μια θαυμαστή ὠθηση στο κίνημα της παρουσίας. Ἄνδρες μορφώσεως και κύρους ἐνώθηκαν με τον Μίλλερ, τόσο στο να κηρύττουν ὅσο και στο να δημοσιεύουν τις ἀπόψεις του, και ἀπὸ το 1840 ἕως το 1844 το ἔργο ἐπεκτάθηκε ταχέως.» The Great Controversy, 334, 335.

Τότε το πλήθος ἀρχισε να ταράζει τα κοσμήματα. Στο σημεῖο αὐτὸ ὁ Μίλλερ πρόκειται να προσδιορίσει τὴ διασπορά των κοσμημάτων. Ἡ λέξη «διασκορπίζω» εἶναι ἓνα ἀπὸ τα κύρια σύμβολα του «ἐπτά καιροῖ» του Λευιτικῆ εἰκοσι ἕξι, και ὁ Μίλλερ χρησιμοποιεῖ κάποια παραλλαγή της λέξεως «διασκορπίζω» δέκα φορές στην ἀφήγηση του ονείρου του. Το «δέκα» εἶναι τὸ σύμβολο μιας δοκιμασίας και ὑποδηλώνει την ὀρθὴ κατανόηση της συμβολικῆς σημασίας των «διασκορπισμένων» κοσμημάτων του Μίλλερ ὡς προφητικῆς δοκιμασίας για ἐκείνους στους οποίους κατήντησαν τα τέλη του κόσμου.

Ἡ ἀπόρριψη του πολύτιμου λίθου των «ἐπτά καιρῶν» ἦταν ὁ πρῶτος πολύτιμος λίθος που παραμερίστηκε ἀπὸ τον Λαοδικεϊακὸ Ἀντβεντισμὸ, καθὼς ἀπέτυχαν στη δοκιμασία του «διασκορπισμοῦ» του Μωυσῆ, ἡ ὁποία εἶχε παρουσιαστεί ἀπὸ τον Ηλία (Miller), το 1863. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο και ἔπειτα, οἱ πολύτιμοι λίθοι ἐπρόκειτο να διασκορπίζονται ὀλοένα και περισσότερο, να ἀναμιγνύονται με ἀπομιμήσεις και τελικῶς να καλύπτονται πλήρως. Ἡ ἀπόκρυψη των πολύτιμων λίθων θα ἐφθανε τελικῶς σε τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἡ θῆκη (ἡ Βίβλος) θα καταστρεφόταν.

Στο ὄνειρο του Μίλλερ ὑπάρχει μια σαφὴς διάκριση μεταξύ των πρῶτων «ἐπτά φορές» κατὰ τις ὁποῖες ὁ Μίλλερ χρησιμοποιεῖ τὴ λέξη «σκορπίζω» και των τελευταίων τριῶν φορῶν που χρησιμοποιεῖ τὴ λέξη. Ἀφοῦ ἀνέφερε τὸ «σκορπίζω» «ἐπτά φορές», «ἀπεθαρρύνθη ὀλοτελῶς και κατέπεσε στην καρδιά, και ἐκάθισε και ἐκλάυσε».

Προτοῦ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος παριστάνεται ὡς ὁ Λέων της φυλῆς του Ἰούδα, ἀρχίσει τὸ ἔργο του να ἀνοίξει τὸ βιβλίον που ἦταν σφραγισμένο με ἐπτά σφραγίδες στο βιβλίον της Ἀποκάλυψης, ὁ Ἰωάννης ἐκλάυε. Τόσο ὁ Ἰωάννης ὅσο και ὁ Μίλλερ ἐκλάψαν ὅταν κατάλαβαν ὅτι ἡ λειψανοθήκη (ὁ Λόγος του Θεοῦ) εἶχε θαφτεῖ ἀπὸ πλαστὰ κοσμήματα.

Και εἶδα στο δεξι χέρι ἐκείνου που καθόταν ἐπάνω στον θρόνον ἓνα βιβλίον γραμμένο ἐσωτερικὰ και στο πίσω μέρος, σφραγισμένο με ἐπτά σφραγίδες. Και εἶδα ἓναν ἰσχυρὸ ἄγγελον να διακηρύσσει με δυνατὴ φωνή: Ποῖος εἶναι ἄξιος να ἀνοίξει τὸ βιβλίον και να λύσει τις

σφραγίδες του; Και κανείς, ούτε στον ουρανό ούτε επάνω στη γη ούτε κάτω από τη γη, δεν μπορούσε να ανοίξει το βιβλίο ούτε να κοιτάξει μέσα σ' αυτό. Και εγώ έκλαψα πολύ, επειδή δεν βρέθηκε κανείς άξιος να ανοίξει και να διαβάσει το βιβλίο ούτε να κοιτάξει μέσα σ' αυτό. Και ένας από τους πρεσβυτέρους μου λέγει: Μη κλαις· ιδού, ο Λέων από τη φυλή του Ιούδα, η Ρίζα του Δαβίδ, ενίκησε, ώστε να ανοίξει το βιβλίο και να λύσει τις επτά σφραγίδες του. Αποκάλυψη 5:1–5.

Αφού η κλιμακούμενη απόρριψη των κοσμημάτων που ο Μίλλερ ανακάλυψε και παρουσίασε στον κόσμο έφθασε στο σημείο όπου η Αγία Γραφή (η θήκη) καταστράφηκε, τότε ο Μίλλερ έκλαψε.

Τότε είδα ότι, ανάμεσα στα γνήσια κοσμήματα και νομίσματα, είχαν σκορπίσει αναρίθμητη ποσότητα νοθευμένων κοσμημάτων και κίβδηλων νομισμάτων. Εξοργίστηκα βαθύτατα με την ταπεινή διαγωγή και την αχαριστία τους και τους επέληξα και τους ονειδισα γι' αυτό· αλλά όσο περισσότερο τους επέληττα, τόσο περισσότερο σκόρπιζαν τα νοθευμένα κοσμήματα και τα κίβδηλα νομίσματα ανάμεσα στα γνήσια.

«Τότε αγανακτούσα μέσα στην ψυχική μου φύση και άρχισα να χρησιμοποιώ σωματική βία για να τους σπρώχνω έξω από το δωμάτιο· αλλά, ενώ έσπρωχνα έξω έναν, άλλοι τρεις έμπαιναν και έφερναν μέσα χώμα και ξυλοπρίονα και άμμο και κάθε λογής απορρίμματα, ώσπου σκέπασαν όλα τα γνήσια κοσμήματα, τα διαμάντια και τα νομίσματα, τα οποία αποκλείστηκαν εντελώς από την όραση. Έσχισαν επίσης σε κομμάτια το κιβώτιό μου και το διασκόρπισαν ανάμεσα στα απορρίμματα. Νόμιζα ότι κανένας άνθρωπος δεν έδινε προσοχή στη θλίψη μου ούτε στην αγανάκτησή μου. Αποκαρδιώθηκα ολοκληρωτικά και έχασα κάθε θάρρος, και κάθισα και έκλαψα.»

Σε αυτό το σημείο του ονείρου του, η λέξη «διασκορπίζω» έχει χρησιμοποιηθεί «επτά φορές». Οι τρεις τελευταίες εμφανίσεις διακρίνονται από τις πρώτες επτά, θέτοντας έτσι μια προφητική σφραγίδα επάνω στις επτά διασκορπίσεις ως σύμβολο των «επτά καιρών» του Λευιτικού 26. Το δεύτερο όνειρο του Μίλλερ, όπως και το δεύτερο όνειρο του Ναβουχοδονόσορα, προσδιορίζει συμβολικά τους «επτά καιρούς».

Όπως συνέβη με τον Ιωάννη στο πέμπτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, όταν ο Μίλλερ έκλαψε, ο άνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης (ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα), τότε «ήνοιξε θύρα» και εισήλθε στο δωμάτιο. Η οπτική παράσταση του Πατέρα, ο οποίος κρατούσε το βιβλίο που ήταν σφραγισμένο με επτά σφραγίδες, το οποίο κανείς άνθρωπος δεν μπορούσε να ανοίξει και το οποίο είχε κάνει τον Ιωάννη να κλάψει, άρχισε στο πρώτο εδάφιο του τετάρτου κεφαλαίου.

Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοῦ, θύρα ἠνεωγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ἡ πρώτη φωνὴ, τὴν ὁποίαν ἤκουσα, ὡς σάλπιγγος λαλούσης μετ' ἐμοῦ, ἔλεγεν· Ἀνάβα ὧδε, καὶ θέλω σοὶ δεῖξει ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα. Αποκάλυψις 4:1.

Ο Μίλλερ έκλαψε και είδε μια θύρα να ανοίγεται. «Ενώ έτσι έκλαιγα και θρηνούσα για τη μεγάλη μου απώλεια και την ευθύνη μου, ενθυμήθηκα τον Θεό και προσευχήθηκα με θέρμη να μου στείλει βοήθεια. Αμέσως η θύρα άνοιξε, και ένας άνδρας εισήλθε στο δωμάτιο, οπότε όλοι οι άνθρωποι εξήλθαν από αυτό· και εκείνος, κρατώντας στο χέρι του μια βούρτσα για τη σκόνη, άνοιξε τα παράθυρα και άρχισε να σκουπίζει τη σκόνη και τα απορρίμματα από το δωμάτιο». Ο

Λέων της φυλής του Ιούδα και ο άνδρας με τη βούρτσα της σκόνης έφθασαν κατά το άνοιγμα μιας θύρας, όταν ο Ιωάννης και ο Μίλλερ έκλαψαν. Το άνοιγμα μιας θύρας είναι σύμβολο μιας οικονομολογικής μεταβολής.

Με τον Μίλλερ, έκλαψε και άνοιξε μια θύρα, αλλά επίσης προσευχήθηκε. «Έγινα ολοτελώς αποθαρρημένος και καταβεβλημένος, και κάθισα και έκλαψα. Ενώ έτσι έκλαιγα και πενθούσα για τη μεγάλη μου απώλεια και την ευθύνη μου, ενθυμήθηκα τον Θεό και προσευχήθηκα θερμώς να μου στείλει βοήθεια. Αμέσως άνοιξε η θύρα, και ένας άνθρωπος εισήλθε στο δωμάτιο, οπότε όλοι οι άνθρωποι εξήλθαν απ' αυτό· και εκείνος, κρατώντας στο χέρι του μια βούρτσα για τη σκόνη, άνοιξε τα παράθυρα και άρχισε να απομακρύνει με τη βούρτσα τη σκόνη και τα απορρίμματα από το δωμάτιο.»

Η προσευχή που αποτελεί ορόσημο στην ιστορία των εσχάτων ημερών είναι η προσευχή που σημειώνεται από τον Δανιήλ και τους τρεις άξιους στο δεύτερο κεφάλαιο, καθώς και από τον Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο. Είναι η προσευχή του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού περί του «επτά φορές», την οποία οι δύο μάρτυρες της Αποκάλυψης ένδεκα πρόκειται να προσευχηθούν όταν αντιληφθούν ότι είχαν διασκορπιστεί. Οι δύο μάρτυρες πρόκειται να επαναλάβουν εκείνο που είχε πράξει ο Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο, όταν αναγνώρισε ότι είχε «διασκορπιστεί» σε εκπλήρωση της κατάρας του Μωυσή. Οι δύο μάρτυρες πρόκειται να επαναλάβουν εκείνο που απεικόνισε ο Μίλλερ στο όνειρό του, όταν έφθασε στο σημείο όπου τα πετράδιά του είχαν διασκορπιστεί «επτά φορές».

Όταν σημειώνεται εκείνη η προσευχή, ανοίγεται μια θύρα, φθάνει ο άνθρωπος με τη σκούπα, και το δωμάτιο είναι άδειο. Το πλήθος των ασεβών είχε φύγει, και είχε φθάσει μια νέα οικονομία. Τότε ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα, του οποίου το πτύον είναι εν τη χειρί Αυτού, «άνοιξε τα παράθυρα και άρχισε να σαρώζει το χώμα και τα απορρίμματα από το δωμάτιο», και καθώς «σάρωνε το χώμα και τα απορρίμματα, ψευδή κοσμήματα και κίβδηλο νόμισμα, όλα σηκώθηκαν και βγήκαν από το παράθυρο σαν νέφος, και ο άνεμος τα παρέσυρε».

Τα ανοιχτά παράθυρα σηματοδοτούν επίσης έναν διαχωρισμό, διότι καθώς τα απορρίμματα μεταφέρονται έξω από το παράθυρο, εκείνοι που έχουν εκπληρώσει την εντολή που βρίσκεται στον Μαλαχία, η οποία κατευθύνει τους «ιερείς» των εσχάτων ημερών να, «φέρετε πάσας τας δεκάτας εις την αποθήκην, διά να ήναι τροφή εν τω οίκω μου, και δοκιμάσατέ με τώρα εν τούτω, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, αν δεν σας ανοίξω τα παράθυρα του ουρανού, και εκχέω εις εσάς ευλογίαν, ώστε να μη υπάρχη τόπος αρκετός διά να την δεχθήτε.» Η ανοιχτή θύρα και τα ανοιχτά παράθυρα αντιπροσωπεύουν μια μεταβολή οικονομίας, η οποία εκπληρώνεται κατά τον καιρό που οι πονηροί ιερείς απομακρύνονται και οι δίκαιοι ιερείς ευλογούνται.

Καθώς ο άνθρωπος με τη βούρτσα αρχίζει να καθαρίζει το δάπεδό του, ο Μίλλερ κλείνει τα μάτια του για μια στιγμή. «Μέσα στην αναστάτωση έκλεισα τα μάτια μου για μια στιγμή· όταν τα άνοιξα, τα απορρίμματα είχαν όλα εξαφανιστεί. Τα πολύτιμα πετράδια, τα διαμάντια, τα χρυσά και αργυρά νομίσματα, κείτονταν διάσπαρτα σε αφθονία σε ολόκληρο το δωμάτιο». Τότε το πολύτιμο και το ευτελές είχαν πλέον διαχωριστεί πλήρως.

Κατόπιν το μεγαλύτερο κιβώτιο τέθηκε επάνω στην τράπεζα, και τα διασκορπισμένα κοσμήματα ρίχθηκαν μέσα σε αυτό. «Επειτα έθεσε επάνω στην τράπεζα ένα κιβώτιο, πολύ μεγαλύτερο και ωραιότερο από το προηγούμενο, και μάζεψε τα κοσμήματα, τα διαμάντια, τα νομίσματα, με τις χούφτες, και τα έριχνε μέσα στο κιβώτιο, έως ότου δεν απέμεινε ούτε ένα, αν και μερικά από τα διαμάντια δεν ήταν μεγαλύτερα από την άκρη μιας καρφίτσας». Οι θεμελιώδεις αλήθειες του Μίλλερ συνενώθηκαν τότε όχι μόνο με τη Βίβλο, αλλά και με το Πνεύμα της Προφητείας, και οι αλήθειες εκείνες έγιναν ωραιότερες και λαμπρότερες από ό,τι ήταν αρχικώς.

Καθώς εξετάζουμε το όραμα του ποταμού Ουλάι υπό το πρίσμα του μηνύματος που αποσφραγίστηκε το 1798, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι μερικές από εκείνες τις αλήθειες περιορίζονταν από το πλαίσιο που είχε δοθεί στον Μίλλερ. Πρέπει επίσης να αναμένεται ότι, ως εκ τούτου, μερικές από εκείνες τις αλήθειες θα αποδειχθούν ευρύτερες και ωραιότερες, παρόλο που ορισμένες από αυτές ενδέχεται να φαίνονται μικρές ή δευτερεύουσες.

Όταν οι αλήθειες αποκαθίστανται, τοποθετούνται μέσα σε μεγαλύτερη λάρνακα· τότε η πρόσκληση απευθύνεται εκ νέου, όχι από τον Μίλλερ, αλλά από τον Χριστό, (ο οποίος είναι ο άνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης, ο οποίος είναι ο Λέων της φυλής του Ιούδα), να, «έρχου και ίδε». Αυτό προσδιορίζει ότι μόλις έλαβε χώρα ένα αποσφράγισμα, και το τελικό αποσφράγισμα είναι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία λαμβάνει χώρα ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία, ή, όπως το προσδιορίζει η Αδελφή White, όταν ο άνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης έχει εισέλθει.

«Κοίταξα μέσα στην κιβωτό, αλλά τα μάτια μου θαμπώθηκαν από το θέαμα. Έλαμπαν με δόξα δεκαπλάσια από την προηγούμενη. Νόμισα ότι είχαν λειανθεί στην άμμο από τα πόδια εκείνων των πονηρών προσώπων που τα είχαν σκορπίσει και καταπατήσει στο χώμα. Ήταν τακτοποιημένα με ωραία τάξη μέσα στην κιβωτό, το καθένα στη θέση του, χωρίς να φαίνονται τα ίχνη του ανθρώπου που τα είχε ρίξει εκεί. Αναφώνησα από καθαρή χαρά, και εκείνη η κραυγή με ξύπνησε.» Early Writings, 83.

Ο χρόνος της καθυστέρησης και η πρώτη απογοήτευση έφθασαν στις 18 Ιουλίου 2020, και από τον Ιούλιο του 2023, ο Λέων της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει το μήνυμα της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού. Αυτή η αποσφράγιση περιλαμβάνει το βιβλίο του Δανιήλ, και θα ολοκληρώσουμε την εξέτασή μας του ονείρου του Μίλλερ στο επόμενο άρθρο.

Το έργο του ανθρώπου με τη βούρτσα της σκόνης επιτελείται σε συνεργασία με τους «σοφούς ιερείς», και το έργο εκείνων των «ιερέων», οι οποίοι είναι οι δύο μάρτυρες της Αποκάλυψης κεφάλαιο ένδεκα, και οι οποίοι είναι επίσης τα αναστημένα ξηρά οστά του Ιεζεκιήλ κεφάλαιο τριάντα επτά, παριστάνεται επίσης από άλλες γραμμές του Λόγου του Θεού. Θα χρησιμοποιήσουμε μερικές από αυτές τις γραμμές ως δεύτερους μάρτυρες για ό,τι έχουμε προσδιορίσει σχετικά με το δεύτερο όνειρο του William Miller.

«Οι Γραφές δίδονται προς όφελός μας, ώστε να έχουμε παιδεία στη δικαιοσύνη. Πολύτιμες ακτίνες φωτός έχουν συσκοτισθεί από τα νέφη της πλάνης, αλλά ο Χριστός είναι έτοιμος να διαλύσει τις ομίχλες της πλάνης και της δεισιδαιμονίας και να μας αποκαλύψει τη λαμπρότητα της δόξας του Πατέρα, ώστε να πούμε, καθώς είπαν οι μαθητές: “Δεν έκαie μέσα μας η καρδιά

μας, ενώ μας μιλούσε στον δρόμο;”» Publishing Ministry, 68.